Contributed by David Dessers
woensdag, 05 februari 2003 -

Acht Europese regeringsleiders hebben een gemeenschappelijke verklaring gepubliceerd in een aantal Europese kranten waarin ze oproepen tot steun aan Bush in zijn oorlog tegen Saddam. Het initiatief werd genomen door het schoothondje van Bush, José Maria Aznar. De meest rechtse regeringen van Europa nemen het voortouw en maken Bush duidelijk: go for it! Zullen nu de andere Europese landen volgen? Wanneer er werkelijk belangrijke internationale keuzes moeten worden gemaakt, lijkt de Europese Unie steeds opnieuw een politieke schim. Tijdens de oorlog tegen Afghanistan werd de Europese top, die een beslissing moest nemen voorafgegaan door een onderonsje van Duitsland, Frankrijk en Engeland die onder elkaar even de politieke lijn bepaalden: volledige steun aan de VS.

Hoewel de breuklijnen vandaag een beetje anders liggen, kan je vaststellen dat enkele belangrijke Europese lidstaten opnieuw niet wachten op een gemeenschappelijk standpunt om hun positie duidelijk te maken: Engeland, Spanje, Italië, Denemarken en Portugal laten weten klaar te zijn voor het grote werk. Een enorme duw in de rug voor Bush.

Tony Blair kan dus rustig zijn onderhoudje hebben met George W. Bush, de druk kan opgedreven worden en op die wijze hopen deze twins dat het ene na het andere Europese land nu voor de bijl zal gaan en zich uitspreken voor de oorlog. Opvallend is ook dat enkele Oost-Europese landen het initiatief mee ondersteunden. Ook de regeringsleiders van Tsjechië, Polen en Hongarije zetten hun poot onder de tekst. Deze landen kunnen als verse Nato-leden allicht de druk niet weerstaan.

Intussen blijft paars-groen erbij tegen de oorlog gekant te zijn. Toch zijn er redenen genoeg om vraagtekens te plaatsen bij die houding. Natuurlijk is er de hypocrisie rond de haven van Antwerpen, die nu reeds gebruikt wordt voor wapentransporten richting de Golf. Maar bovendien maakt Louis Michel duidelijk dat alles anders kan worden wanneer de VN-veiligheidsraad een goedkeuring geeft voor de oorlog.

De Duitse kanselier Schröder, die van een 'njet' aan de oorlog zijn verkiezingsthema maakte, blijft erbij dat Duitsland, als niet-permanent lid en voorzitter van de veiligheidsraad, 'niet voor' die oorlog zal stemmen. Ook Frankrijk blijft voorlopig bij dat standpunt. Let echter op het addertje: 'niet voor' stemmen betekent nog niet hetzelfde als 'tegen' stemmen en de vraag is dus of een land als Frankrijk zijn vetorecht zal gebruiken.

Na de enorme troepenmobilisatie in de Golfregio en de aankondiging van Bush dat hij over 'bewijzen' beschikt, dat Irak massavernietigingswapens bezit, lijkt de oorlog onafwendbaar. Wanneer de oorlog eens uitbarst, zullen de meeste regeringen er als de kippen bij zijn om die op één of andere wijze te steunen, in de hoop een korreltje te kunnen meepikken van de buit.

Ondertussen gaat de hypocrisie gewoon door. Saddam moet weg, omdat hij geen democraat is, VN-resoluties naast zich neerlegt, over massavernietingswapens beschikt enz. Terzelfdertijd schendt bondgenoot Israël al langer dan dertig jaar VN-resoluties, werkt men samen met democratische bondgenoten als Saöedi Arabië of Turkije of is de Verenigde Staten het enige land ter wereld dat zelf al atoomwapens inzette en nog steeds over het nodige springstof beschikt om de aarde ettelijke keren te vernietigen.

Laten we ons lot niet verbinden aan het tijdelijke 'pacifisme' van een aantal Europese regeringen, laten we niet op hen rekenen maar op onszelf en volop mobiliseren voor de actiedag tegen de oorlog op 15 fenruari. Die dag komen in zowat alle Europese hoofdsteden massa's mensen op straat om zich te verzetten tegen de nakende oorlog en de onbegrensde arrogantie van het Westerse imperialisme.